

živel proletarsko življenje gladu in ponižanja. Zato pa je postal tudi pesnik proletarcev in ljudske nezadovoljnosti. Ta tendenca vlada v vseh njegovih političnih in pesniških spisih. L. 1847. je ustanovil z J. Panajevom časopis „Sovremennik“, kateri je bil do l. 1866., ko ga je vlada zatrla, najvplivnejši ruski mesečnik. Ravno tako je povzdignil „Otečestvennija zapiski“. A publicist Nekrasov je tako vplival na pesnika Nekrasova, da je duh politične tendence popolnoma zmagal tudi v njegovem umetniškem delovanju. A ravno zato so bile njegove pesmi od leta 1850. do 1870. najodličnejši izraz tedanjega javnega

Vasilij Andrejevič Žukovskij.

mnenja. Svojo poezijo imenuje sam „maščevalko“, iz nje vpijejo „prepadi temnih sil, težkega dela in glada“. Posebno so hvalili njegove „Korobejnik“, daljšo epično pesem, v kateri popisuje selsko življenje. Iz zadnje dōbe je pa znana pesem „Komu na Rusi žitj horošo?“. Z zagriženim sarkazmom biča slabosti ruske družbe. Tudi ko je bilo že odpravljeno robstvo ruskega kmeta, je še vedno ostro bičal vladni zistem.

Antonij Baranovskij. Ruski „Žurnal ministerstva narodnāgo prosvēščenja“ prinaša v zadnji šte-

vilki lep nekrolog rimsko-katoliškemu škofu Antoniju Baranovskemu, ki je bil eden najboljših litovskih pesnikov, propovednikov in narodnih jezikoslovcev. Njegova pesniška nadarjenost mu je naklonila dobrotnikov, ki so dali ubogega mladeniča v višje šole. Ko je v Vorni končal semenišče in v Peterburgu „Duhovno akademijo“, je šel v Monakovo in v Rim v „Gregorijanski koleg“, kjer je poslušal predavanja Ballerinja, Perroneja i. dr. L. 1865. je postal profesor bogoslovja v Peterburgu. L. 1884. so ga posvetili v škofa. Krasne so njegove lirične pesmi v litovskem narečju, n. pr. „Su diev Lietuva“, „Giedu dainele savo giesmele“; v znameniti pesmi „Anykszcziu szielelys“ (Onikštenska planjava) pa je proti sovražnikom litovščine pokazal velikanski besedni zaklad tega jezika in njega lepoto v opisovanju prirode. Ta pesem je bila večkrat kritično natisnjena, in znameniti učenjaki so jo rabili za proučevanje litovščine. Napisal je Litvinom mnogo praktičnih knjig v njihovem jeziku, a tudi v ruščini je pisal učene jezikoslovne razprave o svoji materinščini.

Shod slavistov v Peterburgu. „Imperatorskaja akademija nauk“ v Peterburgu je sklenila, da priredi septembra meseca l. 1903. shod vseh profesorjev slovanske filologije. Izbran je že odbor, ki sestavlja vzpored za posvetovanje. Tu mislijo rešiti razna, za razvoj slavistike jako važna vprašanja: Kako bi se izdala naučna bibliografija vse slavistike, enciklopedija slavističnih ved, podrobni etnografski in lingvistični zemljevidi posameznih slovanskih rodov, itd. Razpravljali bodo tudi o tem, kako organizirati slovanska semenišča, njih knjižnice in muzeje.

Louis Léger, profesor slavistike na pariškem vseučilišču, je praznoval nedavno petindvajsetletnico svoje učiteljske delavnosti. Pariško vseučilišče ima že dolgo svojo slovansko stolico. L. 1839. je profesor Eichhoff izdal razpravo: *Histoire de la langue et de la littérature des Slaves* in naslednje leto že je minister Cousin ustanovil stolico za slavistiko ter poklical slavnega poljskega pesnika Mickiewicza za prvega profesorja. Léger je njegov tretji naslednik.

Poleg mnogih po raznih listih priobčenih člankov so sledeči njegovi najvažnejši spisi: „Chants héroiques et chansons populaires des Slaves en Bohème“ (1866); v tej razpravi se bavi posebno s „kraljedvorskim rokopisom“; „La Bohème historique, pittoresque et littéraire“ (1867), „Cyrille et Méthode“, „De Nestore, rerum russiarum scriptore“, „Le monde slave“ (1873), „La Bulgarie“ (1885), „Grammaire russe“ (1886) in „La mythologie slave“ (1901).

